

POSTANOWIENIE

11 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 11 lipca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku E. K.

z udziałem M. K.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej M. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z 21 grudnia 2022 r., IV Ca 1737/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik M. K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, oddalającego apelację skarżącego od postanowienia wstępnego Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie z wniosku E. K. o podział majątku wspólnego – w przedmiocie wielkości udziałów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie

do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Skarżący w piśmie datowanym na 23 marca 2023 r. (stanowiącym reakcję na wezwanie do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej m.in. przez przedstawienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie) złożył wniosek, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wskazał przy tym, że „w sprawie należy się pochylić nad treścią art. 43 § 2 k.r.o. w tej sprawie w kategorii jego niezastosowania i przyjęcie, po pierwsze, że w niniejszej sprawie ma [zastosowanie – dop.] art. 43 § 1 tego kodeksu, w sytuacji gdy w sprawie istnieją ważne powody, z których wynika że każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku winien mieć znaczenie dla wielkości udziałów. Dwa moim mniemaniu, istnieje zapytanie, czy wg art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenie uzasadnienia w tej sprawie może być w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia przy istniejącym stanie sprawy, skoro podnoszę określone zarzuty w skardze kasacyjnej w rozumieniu art. 398(4) § 1-3 k.p.c.”.

Wobec przedłożenia pisma zawierającego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oraz uzasadnienie tego wniosku skarga spełnia obecnie wymagania formalne. Brak dostrzeżony przez Sąd Okręgowy został uzupełniony stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c., wobec czego nie zachodzą podstawy do odrzucenia skargi kasacyjnej. Odniesienie treści wspomnianego wniosku do motywów zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego nie prowadzi jednak do wniosku, by w sprawie zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Rzecz nie tylko w tym, że z wywodu skarżącego, przytoczonego powyżej w całości, wynika, iż uczestnik

nie powołał się na żadną ze skonkretyzowanych przyczyn kasacyjnych, lecz w tym, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odniesione do treści skargi, nie świadczy o wystąpieniu którejkolwiek z tych enumeratywnie określonych przyczyn. Skarżący nie wykazał zatem, by istotne względy, wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c., przemawiały za merytorycznym rozpoznaniem wniesionej przez niego skargi.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

(r.g.)